

Udtalelse om, at Kontorchef Bang i Landsoverskatteraadet har medtaget ved Ligningen til Formue- og Indkomstskat Værdiforøgelsen ved Konjunkturstigningen af Besætning og Inventar. Jeg har som Skatteraadformand haft Lejlighed til for ret nylig at være sammen med den nævnte Kontorchef, og siden har jeg været sammen med Formanden, Departementschef Lorentzen, og vi har selvfølgelig ved disse Møder drøftet disse Forhold. Landsoverskatteraadet gør gældende, at man skal regne Konjunkturstigningen med ved Beregningen af Formuen, og jeg mener, at man er fuldt berettiget dertil; hvor højt eller hvor lavt man her skal gaa, kan der være forskellige Meninger om, og der har ikke, mig bekendt, været foreslaaet noget bestemt. Det maa rette sig noget efter Omstændighederne. Men jeg er overbevist om, at det maa bero paa en Misforstaaelse, at Kontorchef Bang skulde have udtalt, at Konjunkturstigningen skulde lægges til Indkomsten. Det siger Loven udtrykkeligt, at den ikke skal.

Wenzel Neergaard: Jeg takker den ærede sidste Taler for den Oplysning, han har givet, og jeg fortryder ikke, at jeg har draget Sagen frem. Jeg har selvfølgelig ikke gjort det for at være ubehagelig mod Kontorchef Bang, men for at faa denne Oplysning frem og gennem Bladene publiceret til Ligningsmyndighederne, som i ikke saa lille Omfang svæver i den Fejltagelse, jeg har berørt. Dette var min Hensigt.

Dernæst skal jeg sige til den højtærede Finansminister, at Skatteraadenes Virksomhed som Øjenopladere respekterer jeg i fuld Grad, og det maa vist ogsaa fremgaa af det, jeg sagde i mine første Udtalelser. For øvrigt maa jeg takke Finansministeren for de vel ikke med Tal belagte, men dog ret fyldige Oplysninger, Finansministeren gav i Anledning af det foreliggende Lovforslag. Jeg maa ogsaa angaaende disse Oplysninger sige, at det var ikke alene for min egen Skyld, jeg bad om dem, men det forekommer mig rigtigt og heldigt, at vi ved en Lejlighed som denne, hvor Folk skal til at bære ekstraordinære og ekstraordinært store Skatter, faar en Begrundelse, som dog i nogen Grad maa bidrage til Rolighed i Sindene hos de paagældende, og dertil tror jeg at de Udtalelser, den højtærede Finansminister her fremsatte, vil bidrage i ikke ringe Grad. Jeg takker ogsaa Finansministeren for den Meddelelse, at

der ikke foreligger noget om en privat Overenskomst med Rederne. Jeg vilde meget beklage noget saadant, og det glæder mig, at Rygterne i saa Henseende viser sig at være forkerte.

Fraenkel: Jeg vil gerne sige nogle Ord i Anledning af et af de Eksempler, den højtærede Finansminister fremdrog, da han fremsatte Lovforslaget. Saaledes som det staar at læse her i Rigsdagstidenden, er jeg ikke sikker paa, at Sagen er rigtigt opfattet af Skattemyndighederne, og hvordan skal man saa i Grunden forholde sig? Der er Tale om en Landmand, som for et Par Aar siden gaar sammen med et Konsortium og køber en Gaard til Udstykning, sælger den igen og for sin Part tjener 7,000 Kr., som han skal have betalt i April 1914, altsaa flere Maanedre før Krigen bryder ud, og da man skal til at ligne i Efteraaret 1913, ved jo Ligningsmyndighederne meget godt, at de paagældende har købt Gaarden og udstykket den, og at de har tjent noget derved, men de bliver enige med vedkommende Mand om, at de skal se bort fra dette, fordi det kunde jo være, at Pengene ikke blev indbetalt i April 1914, og vente med den Postering til det følgende Skatteaar. Pengene indgaar imidlertid rigtigt i April 1914 — det var maaske snarere Marts 1914 — og er altsaa indgaaet i Landmandens Lommer i det Aar, hvor han skal paalignes efter Krigsfortjeneste, hvis jeg har opfattet Sagen rigtigt. Men der er altsaa her Spørgsmaal om en Postering, om hvilken han har truffet Aftale med Skattemyndighederne, og saa kommer man og vil belægge denne Indtægt paa 7,000 Kr. med Krigsbeskatning. Det maa naturligvis føles som en Uret, og det er en Uret, som bliver gjort Manden. Det maa saa meget mere føles saaledes, som hans samlede Beskatning til Stat og Kommune — hvis jeg husker ret — i det Aar løb op til omtrent 40 pCt. af hans Indtægt, som var 7,500 Kr., bortset fra denne Særfortjeneste paa 7,000 Kr. Hvis den højtærede Minister var bundet ved Loven, var der ikke noget at sige til Sagen, men det er han jo netop ikke, han har Ret til i et saadant Tilfælde at fritage for denne Merbeskatning. Han kan gøre det, fordi Pengene ikke er fortjente i det paagældende Aar. Der er Tale om et rent Posterings-spørgsmaal, og selv om de er indgaaet, stammer de ikke fra nogen Krigsfortjeneste. Den Slags føles — og med Rette — som en Uretfærdighed, og jeg tror, at